

Persefona, córka, dziewica, królowa Świata Umarłych.

Uważana przez Greków za Panią Świata Podziemi, Władczynię Dusz oraz opiekunkę bohaterów i bohaterek, przemierzających bezkresne Królestwo Hadesu. W rytuale przejścia przez śmierć i powrotu do nowego życia zawsze przewodniczyła Persefona.

Dualizm tej postaci jest bardzo wyodrębniony, mimo, że nie budzi tak silnych emocji jak Hera czy Demeter.

Persefona dziewica/Kora symbolizuje młodą kobietę, zagubioną nieco w świecie. Nie wie, czego pragnie i nie zna swoich mocnych stron. Jest skłonna do poddawania się działaniom innych, oddaje im odpowiedzialność z siebie. Reprezentuje postawę bierności i posłuszeństwa. Związek Persefony z matką jest tak symbiotycznie bliski, że nie może ona rozwinąć i kształtować poczucia własnej odrębności, indywidualnego Ja. Postawa uległości jest widoczna w baśni o Kopciuszku, czy Królownie Śnieżce. Archetyp Persefony jest silnie wzmacniany w społeczeństwie, gdzie zależność i bierność są stereotypowo przypisywane kobiecości. Persefona jest widoczna szczególnie w Japonii, gdzie „idealna kobieta” nigdy nie wyraża sprzeciwu, jest cicha i niewidoczna do chwili, gdy się jej nie wezwie. Symbolizuje kobietę-lalkę, która nie ma kontaktu z namiętnością czy zmysłowością a podczas seksu prawdopodobnie nie przeżywa rozkoszy orgazmu, bądź tylko udaje, że tak. Kora symbolizuje także młodą dziewczynę, nastolatkę. Ktoś po nagłych lub ciężkich przeżyciach, kogoś, kto został obarczony zbyt dużą odpowiedzialnością w zbyt młodym wieku. Archetyp Kory może dominować u kobiet, które w dzieciństwie doświadczyły traumy związanej z przemocą seksualną. Kobieta o silnym archetypie Kory nieustannie bierze udział w powtarzającym się procesie rewiktylizacji, jak w micie: Porwanie – gwałt – depresja – porwanie – gwałt – depresja. Dopóty, dopóki nie doświadczy wewnętrznego przebudzenia – zmiany z Kory na Persefonę. Bogini - dziewica reprezentuje także nowy początek, narodziny, nowe możliwości. Za każdym razem, gdy się pojawia się Kora-dziewica, kobieta otwiera się na nowe możliwości i doświadczenia. Najprostszą metaforą tego stanu jest wiosna.

Persefona, królowa podziemi. Ten aspekt archetypu rozwija się wraz ze zdobywanym doświadczeniem. Kraina umarłych obrazuje symbolicznie głębokie pokłady nieświadomości, do których można dotrzeć poznając prawdę o sobie. To obszar, w którym skrywane są najmroczniejsze tajemnice, wspomnienia, fantazje, instynkty. Bezkresna, fascynująca i budząca lęk kraina cienia, pełna zakamarków i korytarzy w formie labiryntów (przypominająca o sobie w snach). Persefona – przewodniczka, łączy w sobie umiejętność podróżowania pomiędzy świadomością a nieświadomością, towarzysząc, tym, którzy tego potrzebują.

Kobieta, która nie zna Persefony jest niecierpliwa, ciągle w działaniu, nadmiernej aktywności. Persefona czeka. Majestat jej cierpliwości i otwartość sprawiają, że nadchodzi chwila, w której wszystko staje się jasne. Po prostu. Otwartość, to zaleta, dzięki której można doświadczać rzeczywistości z różnych perspektyw. To akceptacja i aprobata tego, co się

pojawia, bez oceny i osądu, uprzedzeń, teorii, wartościowania i konceptualizacji. Otwartość nagradzana jest łagodnością wobec siebie, swoich uczuć i doświadczeń, a także wglądem w prawdziwą naturę tego, co jest.

Gdy Persefona na przestrzeni lat z dziewczynki staje się kobietą, w wieku 65 czy 70 lat może czuć, że poznała sens życia. Doświadcza prawdziwej mądrości kobiety, o której pisze Angelika Aliti:

„Może mogłybyśmy być teraz trochę podobne do starej kobiety, która nie tylko się zestarzała, ale również wzbogaciła o mądrość; która wszystko wie i dlatego nie musi już kłamać by się podobać; która nie potrzebuje już starannych form towarzyskich i nie uśmiecha się, gdy nie ma ochoty. Wszystko, czego można się bać, ona już wytrzymała(...)

Mimo przemijania, upływu czasu, mnogości zmarszczek na twarzy jest w niej coś dziewczęcego, jakiś nieokreślony urok bijący ze środka, z radości doświadczenia życia w pełni. Ową promienną dają Persefonie kontakt z Korą-Dziewicą, to dzięki niej zachowuje tę część psychiki, która zawsze będzie młoda.

Persefona była beztroską, radosną dziewczyną do momentu, w którym została uprowadzona, zgwałcona i zmuszona do małżeństwa z Hadesem. Dopiero, jako królowa Świata Podziemnego stopniowo zaczęła uczyć się niezależności. Pomimo, że jest jedną z najmniej określonych bogiń, ma największe możliwości rozwoju. Pojawia się one dopiero wtedy, gdy odejdzie spod klosza matczynej ochrony i weźmie odpowiedzialność za swoje życie i decyzje.

Gdy Persefona łączy się archetypalnie z Hekate (mądrą wiedźmą) i Dionizosem (bogiem wina i ekstazy) może rozwinąć w sobie cechy niegdyś przypisywane kapłankom. W religii chrześcijańskiej takie kobiety stawały się mistyczkami: św. (1098-1179), św. Katarzyna ze Sieny (1347-1380), św. Teresa Wielka (1515-1582) czy mistyczka z charakterkiem - św. Teresa z Avila. W kulturze europejskiej sfera świętości przypisywana jest mężczyznom. Formy, w jakich kobiety dawały upust doświadczeniom religijnym traktowany był, jako wyraz patologii. Mistyczki w niewielkim stopniu obaliły go i ukazały zupełnie inną perspektywę.

Gdy kobieta – Persefona wkracza w Krainę Podziemi, w swoją nieświadomość, bada ją, doświadcza jej różnorodności, uczy się, wyciąga wnioski, może stać się nauczycielką lub duchową przewodniczką.

Katarzyna Włoch Hyla